

ALTID RÆD FOR MØRKETS MAGT

Af Asger Aamund, den 27. februar 2015

I januar måned i år lykkedes det ifølge en international opgørelse Allahs raske svende at myrde knap 4000 mennesker. Boko Haram tegnede sig for halvdelen gennem en massakre på landsbyboere i Nigeria. ISIL lagde over 300 ofre i en massegrav i Mosul, og resten er en blandet landhandel af ofre for selvmordsbomber, attentater og en del officielle henrettelser i islamiske samfund. Sunni-muslimers drab på shiamuslimer og omvendt fylder en hel del i statistikken. Det er jo naturligt nok, da de to fraktioner af kærlighedens og fredens religion ikke kan blive enige om, hvem der er profeten Muhammeds rette efterfølger. Konflikten opstod ganske vist for 1300 år siden, men i Islam, hvor tiden som bekendt står stille, er der ikke tradition for at slutte fred med anderledes tænkende, men tværtimod at ombringe dem, og det har man så gjort lige siden.

Den eskalerende borgerkrig i Mellemøsten er delvis en stedfortræderkrig mellem det shiitiske Iran og det sunnimuslimske Saudi - Arabien, men er lige så meget en kamp mellem arabiske klaner og stammer om magt, indflydelse og kontrol med ørkenstaternes eneste aktiv af betydning: olie- og gasfelterne. Alt det kunne jo være ligegyldigt for os i de vestlige demokratier, hvis bare de stridende parter kunne holde deres konflikter inden døre og føre deres krige selv uden at inddrage os andre. Ulykkeligtvis er Europa blevet en del af Islams slagmarker med et stigende antal ofre. Det europæiske problem med islam opstod i kølvandet på en stadigt voksende flygtningestrøm fra ayatollahernes terrorvælde i Iran og fra efterfølgende konflikter, fejder og krige i området. Det har hele tiden været dansk politik, at alle flygtninge skulle være en del af det danske samfund og ikke sendes tilbage, når der ellers atter var fredelige forhold i deres hjemlande.

Danmark har op gennem historien opbygget gode traditioner for at integrere sine indvandrere med succes. Ungarere, tyskere, chilenerne, skandinaver er blevet en gevinst for det samvirkende samfund. Danmark har altid været åbent for nye politiske og kulturelle strømninger, hvad Reformationen, Oplysningstidens landboreformer og demokratiets indførelse er gode eksempler på. Imidlertid vil ingen dansk politiker påtage sig det mindste ansvar for, at vi i dag sidder med flere hundrede tusinde indvandrere og flygtninge fra formørkede og stillestående kultursamfund med uoverstigelige sociale tilpasningsproblemer til følge. En vaskeægte indvandrer bringer noget til bordet i sit nye land. Han lærer sig sproget, tager en uddannelse, der fører til fast arbejde. Han skaber værdi for sin familie, sin virksomhed og bliver en konstruktiv del af det samvirkende samfund. Flittige og kompetente indvandrere skabte rige samfund som USA og Australien. I Danmark er det omvendt. En diletantisk og katastrofal integrationspolitik koster nu skatteyderne 17 milliarder kroner om året i understøttelse til indvandrere, der ikke kan forsørge sig selv. Altså u-landsbistand udbetalt i Danmark.

Tilmed har den dominerende centrum-venstrefløj skabt en giftig myte, der stempler danskerne som fremmedfjendske isolationister, der forfølger og diskriminerer et værgeløst muslimsk mindretal. Ifølge denne vidtløftige skrøne er der jo ikke noget at sige til, at kriminaliteten og analfabetismen er høj blandt unge indvandrere, da samfundet jo aldrig har givet dem en chance. Og den sociale udstødelse er også grunden til, at vi ser radikaliserede unge muslimer, der drømmer om at myrde jøder, kristne, demokrater og andre udbyttere af undertrykte borgere med arabisk kulturbaggrund. Ifølge myten har de selvfele, klamme danskere kun sig selv at takke for, at vores integrationspolitik ligger i ruiner. Alt dette er naturligvis vås og vrøvl. Ingen dansker ville drømme om at se ned på den tyrkiske grønthandler, den pakistanske taxachauffør eller den indiske restauratør. Danmark er en fagforening, hvor vi respekterer alle, der giver den en skalle og bringer værdi til fælleskabet. Men det er også sikkert, at mange danskere har det dårligt med det enorme antal arbejdsløse indvandrere, der skal forsørges samtidig med, at velfærdssamfundet

knager og brager i fugerne. Vore gamle ligger og sejler i deres fyldte bleer til den snurrende lyd af robotstøvsuger, mens de venter på en bakke med ugegammel plasticmad. Men propagandaen virker.

Vi tør ikke længere bruge vores ytringsfrihed. Vi har købt den hule kliché, at Islam er kærlighedens og fredens religion, og at den voksende terror udføres af enkelte radikaliserede galninge, som er bragt til fortvivelse på grund af social udstødelse. Vi sidder som en flok pryglede aber og accepterer demokratiernes desperate trosbekendelse, at Islam og terror intet har med hinanden at gøre.

Kendsgjerningerne ser imidlertid anderledes ud. De 4000, der blev myrdet i sidste måned er alle som en én ombragt i Allahs navn. De muslimske terrorister er ikke socialt udstødte, men i reglen veluddannede personer – ofte ingeniører – der har haft alle muligheder for at leve et liv som nyttige samfundsborgere. En stor pan-europæisk undersøgelse fra det tyske socialforskningsinstitut viser at flertallet af muslimer i EU ikke ønsker at integrere sig i de europæiske retsstat, men ønsker sharia-lov i stedet. Hverken den store depression i trediverne eller den enorme ungdomsarbejdsløshed omkring 1980 resulterede i øget kriminalitet blandt de unge. Men vi tør ikke se bæstet i øjnene. I stedet har vi opfundet et mildt bæst, vi bedre kan leve med. Det bæst hedder moderat Islam. Vi støtter moderat islam selv om ingen vist har set eller talt med en moderat muslim. En moderat muslim må som netop moderat fornægte koranens voldsforherligelse og skal derfor som kætter og frafalden henrettes ved stening. Vores nye myte fortæller os, at kærlighedens og fredens religion er blevet invaderet af enkelte radikaliserede galninge, som vi nu må isolere og uskadeliggøre, således at vi kan få gode gamle islam tilbage igen. Angsten og virkelighedsfornægtelsen tynger Danmark. Selv statsministeren tør ikke nævne islamo-fascismen som den virkelige fjende. Hun tale om 'mørke kræfter', og at vi nok skal klare skærene, hvis bare vi står skulder ved skulder. Vi er på vej til at ende som en livstræt kulturnation, der altid ræd for mørkets magt vakler af sted mod den selvvalgte afgrund. Men dog skulder ved skulder. Så det går jo nok alt sammen.

Asgar Aamund